

Реч директора школе

Бивша ученица ОШ „Петар Кочић“, а
сада директор

Ретко која школа се може похвалити овим јубилејом. Ова монографија је писани траг о 230 година постојања школе. Она је поклон мом граду и Школи, посвећена свима који су на неки начин учествовали у животу и раду Школе, било као ђаци или радници.

Ова монографија је подсећање на људе и време, дуг према претходницима, а за нас који смо овде данас, велика част и обавеза да будемо достојни свог наслеђа.

Монографија школе је трајно добро. Једина жеља којом сам се водила је да ова монографија угледа светлост дана, и да сви доступни подаци о Школи у којој сам од 1965. године као ђак, а после и као радник, буду на једном месту, да буду склопљене слике прошлости.

Проткана сећањима ова монографија говори о осећањима и догађајима које често не примећујемо. Прави јунаци вредни приче су људи, ликови ове књиге. Придружите ми се на путовању кроз време које бележи детаље живота и мале ствари од којих се састоји свакодневица коју сви делимо.

Част ми је и привилегија да сам на челу Школе која слави 230 година постојања.

Светлана Пешут

Прошлост Инђије

Први познати податак о Инђији потиче из 1455. године када је као „Indijapossessio“ припадала мађарској племићкој породици Шуљок де Лекче.

Из турског пописа из 1596. године види се да се село Инђија састоји од 23 куће. О Инђији нема више података све до 1702. године. Тада је забележено да је место било под влашћу Турака све до рата Аустрије и Турске 1716 -1718. године. Како је Инђија прошла у том рату, не зна се, осим да се одржала као насеље. Од 1718. године Инђија је постојала као ПУСТАРА која је издавана у закуп трговцима.

Инђија као село, васкрсла је 1746. године о чему сведочи први инђијски свештеник Захарије Анђелић. Тада су сељаци из Бешке и оближње Патке замолили Скупштину Сремске жупаније да им омогући пресељење у данашње насеље Инђију, како не би постали граничари. Тек око 1785. долази до двоструког повећања становништва због доласка исељеника из области под Турцима, и из Лике, и северне Далмације. Избеглице из Србије су стизале у Инђију и у време аустро-турског рата 1788-1791. Почетком 19. века следи низ догађаја који се негативно одражавају на становништво (куга, ратови, оскудица, одузимање поседа, рад на спахијским имањима) и доводе до емиграције.

Од 1825. године долазе Чеси и Немци. Чеси нису успели да се дуго задрже на овим просторима, док Немци настављају да долазе у све већем броју. Њиховим доласком социјално–економско стање Срба било је све теже, па се њихово расељавање продужава. Малобројни Јевреји долазе око половине 19. и почетком 20. века, а мађарске породице долазе у Инђију после 1848. године.

Развој Инђије је уско повезан са развојем железничке инфраструктуре 1883. године. Почетком 20. века Инђија доживљава индустријски напредак. Основани су млинови, разне фабрике, започета је производња намештаја, тепиха и крзна. Између два светска рата, Инђија је постала најразвијеније место у Војводини.

После 1944. године одлази већи број Немаца из Инђије, а досељавају се углавном Срби из свих крајева бивше Југославије. Након Другог светског рата у Инђији су основане многе нове фабрике, а примећен је и пораст малих и средњих предузећа.

Иначе, Инђија се налази у југозападном делу Срема. Она је једино градско насеље на територији Општине и спада у већа насеља Срема. Њени становници, којих данас има 53.000 хиљаде, пружају руку добродошлице свакоме ко сврати или одлучи да остане у нашем месту, које је узор многим.

Инђија, 1909. године

разгледница Инђије из 1894. године

Почеци....

Најстаријих података, који сежу у прошлост о школи у Инђији, веома је мало. Налазимо их у записима пароха Радослава Марковића који каже да је школа основана око 1782. године. Међутим, у књизи „Стари српски записи и натписи у Војводини“ Петра Момировића наводи се да се из прегледа црквених рачуна 1758. године види да су инђијски Срби већ тада помишљали на отварање школе и издвајали новац за то. До тога није дошло ни те, а ни следеће 1759. године. Године 1762. приликом нове визитације цркве, запис о школи гласио је: „Школи и маистра имјејут добро трудитсја“. Из овога се може закључити да је школа основана око 1760. године, што би значило да школа постоји 250 година.

Вратићемо се на податке Радослава Марковића који каже да се до 1849. године у школи променило 17 учитеља. Први учитељ који се спомиње био је Исак Арсенијевић (Адамовић). Стара школа налазила се преко пута садашње зграде. Била је то мала кућа која је имала две собе, у једној је била школа, а у другој учитељев стан. У то време школа се звала *Српска школа*.

сликано на црквени празник Свети Петар и Павле. Скицу је највероватније насликао сликар Хуго Конрад фон Хетцендорф кад је био у Инђији, као гост у учитељској кући

Ова кућа је 1847. године порушена, и назидана је школа у којој се и данас налази радионица за праксу Техничке школе. У то време улаз у школу био је са улице из оба правца, са десетак степеника. Улазило се у предворје из којег су на сваку страну водила врата у учионице и ходник се налазио на средини. У свакој учионици била су по два разреда. У једној први и други, а у другој трећи и четврти. Намештај у учионици чиниле су дрвене клупе са косином-скамије. Школска табла је била црно обојена, ослоњена на ногаре. На зиду је била окачена краљева слика. Настава се изводила пет дана недељно, а четвртак је био нерадан дан. Распуст је трајао од 1. јула до 31. августа.

Школа је од почетка била са једним учитељем, а од 1887. године установљено је и место за учитељицу.

Уз школу постоји и школски врт у коме се ученици подучавају вртларству и воћарству.

слика школе Ђорђа Девића

У следећим познатим записима стара *Српска школа* спомиње се 1926. године. Када она није имала довољно учионица за повећан број ученика, било је неопходно да се сазида нова школска зграда, што је и учињено на месту данашње зграде која је почела са радом 11.01.1937.

године. У то време школа носи име *Државна народна школа Краљ Петар I*.

Нова зграда освећена је на Светог Саву 1937. године уз учешће великог броја грађана. Свечаности је присуствовао и изасланик бана Дунавске бановине, школски надзорници, народни посланици, председник инђијске општине Антон Дибаш. Свечаност је почела црквеним обредом који је извршио прота Радослав Марковић.

У то време зграда школе је била једна од најлепших грађевина у месту. Поред модерних инсталација, у згради се налазе учионице, стан за учитеља и велика сала. Изградња школе стајала је 800.000 динара. Школа је изграђена из фонда који је обезбедила инђијска општина буџетом, који је сваке године износио 100.000 динара. Почета је да се гради у мају, а у новембру је завршена. Најзаслужнији за подизање нове зграде био је Јован Јоца Божић.

1938/1939. школска зграда мења назив у *Државна основна школа са српскохрватским наставним језиком*.

слика школе из 1937. године

Избијањем Другог светског рата, школа се сели у старе просторије и добија назив *Хрватска пучка школа*, коју су похађали ученици и православне и католичке вероисповести. У новој школској

згради почиње са радом *Грађанска школа*. После Другог светског рата долази до пораста броја становника у Инђији, што је захтевало отварање две основне школе. У нашој школској згради тада се налазила *Прва непотпуна државна реална гимназија* и то све до 1949. године. После тог периода постаје *Осмогодишња школа*.

До 1960. године није био обичај да се школама дају имена познатих људи, једноставно наша школа се у периоду од 1950. године до 1960. године звала *Основна школа број један*.

Из записника са седнице Наставничког већа одржане 18. марта 1960. сазнајемо да школа добија садашње име *ОШ „Петар Кочић“*, на предлог тадашњег директора Његован Милована. Тада је одлучено да Дан школе буде 22. март, дан када је Петар Кочић одржао говор на Сабору у Сарајеву где је јавно иступио против аустро-угарске власти и стао на страну потлаченог босанског сељака.

Веома је интересантан податак да на простору бивше Југославије постоји шест школа које носе име Петра Кочића. То су школе у Земуну, Темерину, Новом Саду, Риђици, Смиљану и Инђији. Химну школе је компоновао наставник музичке културе из Земунa.

Петар Кочић

Године 1965. школски простор није више довољан, па је дозидана зграда уз постојећу у правцу зграде општине. Убрзо је дограђен и део у смеру Милетићеве улице. Данашњи изглед школа је

добила 1971/1972. године када су дограђени сви потребни кабинети и сала за физичко васпитање.

Данас школа има 786 ђака који су распоређени у 33 одељења. У склопу школе ради и подручна школа у Љукову, која има 51 ђака од првог до четвртог разреда. У школи је радно ангажовано укупно 77 радника, од којих је 57 у настави.

Ове 2012. године школа обележава 230 година постојања. Поносимо се овим ретким јубилејом.

изградња школе 1965. године

изграђена школа

део школе са кабинетима изграђен 1971. године

нова фасада школе обновљена 2011. године

кабинет информатике

Наша школа у Љукову

Наша школа у Љукову сазидаана је, према казивању мештана, 1937. године. На Светог Саву 1937. године освештана је и отворена за ученике. Пре тога деца су се описмењавала у кући, која се и данас налази преко пута садашње зграде школе. Тада је школа имала две учионице и стан за учитеља. У новије време дозидано је забавиште, кухиња, санитарне просторије и дигитална учионица.

школа у Љукову

Имена учитеља и наставника по реду „служења“ у школи током 19. века су:

Илија Павишевић
Сима Томановић
учитељ Котолић
Димитрије Котолић
Павле Јеремић
Лазар Стојков
Илија Михајловић
Петар Бранковић
Јосиф Дамјановић

учитељ Пера
Јован Араницки
Тодор Јовановић
учитељ Глиша
Никола Поповић Драганић
учитељ Хранислав
Стеван Гагић
Димитрије Станисављевић
Ђорђе Ђермек

Никола Аврамовић
Спасоје Дедић
Давид Мишић
Светозар Петровић
Јован Петровић
Марко Суботић
Никола Јовановић.

Учитељице: Софија Рогићева, Вирсавија Драгашевићева, Десанка Николићева, Аница Јаношевић, Аница Влаховић, Јелена Обрадовић, Јожица Шкерљ (словенка која је погинула у Другом светском рату као партизанка), Живка Радивојевић.

Управитељи школе у то време били су Владимир Вуковић, Петар Лозјанин и Ђорђе Поповић.

Плата учитеља у то време износила је 100 форинти годишње у готовом новцу, 10 хвати огрева, 1.250 килограма жита, око 1.500 килограма кукуруза и бесплатан стан.

Завршетком Другог светског рата у новој школској згради отворена је четвороразредна гимназија 14. марта 1945. године. Директор гимназије био је Здравко Тодоровић. У почетку је отворен само први и други разред са 105 ученика. Школа је почела са радом у веома тешким условима, чак није постојао ни нанужнији намештај како би се одвијала настава.

Наставници Прве реалне гимназије били су:

Здравко Тодоровић-управитељ
Зора Војновић
Нада Вранић
Душанка Јаношевић
Душан Лакић
Радивоје Божић
Олга Милошевић
Јулијана Мандић

Милош Стојановић
Синиша Максимовић
Перса Гајин
Миланка Ђукић
Радован Ивковић
Радивој Татић
М. Дамјановић.

Списак радника од 01.06.1959.године Осмогодишње школе број 1 до данас:

Бора Стојишин
Јованка Станојевић
Радмила Меденица
Жика Грозданић
Мирјана Иванчевић
Вида Загорац
М. Милекић
Милорад Његован
Дана Његован
Миланка Ђукић
Душанка Стојшин
Брана Живков

Вуксан Бошко
Будимир Станојевић
Сава Живков
Загорка Зарић
Иван Божовић
Десимир Дуковић
Златко Павлић
Гордана Момчиловић
Љиља Растовић
Светислав Весковић
Љубица Латас
Драгиња Крстић

Славко Радић
Оливера Стојичић
Милосава Копривица
Драгиња Вајш
Јелисавета Марковић
Софија Николајев
Карло Бартоловић
Радмила Дулејановић
Јованка Продановић
Стана Радужковић
Јанојлић Љубица
Јелена Милић

Злата Цветковић
З. Војновић
Влада Недељковић
Стана Недељковић
Јелена Томишић
Василије Зарић
Нада Тодоровић
Зора Кларић
Слободан Радивојевић
Бора Софроновић
Фрањо Хубер
Спасенија Михајловић
Драгица Дошен
Раде Живковић
Стана Јаворан
Драгомир Цекић
Јован Весковић
Светислав Весковић
Божидар Павловић
Д. Дошен
С. Владић
Биљана Мунђа
Нада Живковић
Славко Мељник
Зорка Житлов
Милић Јелена
Мира Стојадиновић
Бранко Стојадиновић
Миленко Јакшић
Јасмина Савић-Јакшић
Владимир Јанојлић
Милорад Јанковић
Анкица Вукајловић
Жанић Анђелка
Вера Васиљевић
Влашић Милорад
Станко Матијевић
Сава Панковић
Нешовић Милован
Ратомир Љубинковић
Оливера Туфеџић
Србинка Панковић
Нада Суботић
Бранка Стефановић
Рајко Перовић
Александар Возић

Слободан Чапрић
Мирко Мрачевић
Илија Мандић
Јован Бећар
Душанка Иветић
Здравко Богдановић
Јован Половина
Слободан Завишић
Јојић Велимир
Богољуб Ћукаловић
Ивица Адамовић
Стојчић Георгије
Јасмина Стекић
Продан Бугарчић
Цветанка Блажева
Милослав Микливић
Катарина Спасић
Армуш Бора
Верица Тртица
Драгица Милошевић
Олга Којић
Вера Ђурић
Љубинка Радић
Милош Војновић
Милева Петровић
Милојка Ћалић
Милка Механџић
Крсто Вулић
Добривоје
Стефановић
Станко Обрадовић
Душанка Бебић
Радмила Ангелов
Мирослава Берманец
Коста Поповић
Мирослава Јовановић
Добрица Стефановић
Милка Цоџић
Љиљана Готовац
Босиљка Ковачевић
Споменка Живић
Љиљана Блануша
Десанка Милић
Мирјана Рађеновић
Корнелија Нишић
Горица Зорић

Живка Цекић
Марија Цветићанин
Милован Петров
Оливера Тасић
Александар
Меденица
Бранко Фабри
Влада Јанојлић-
Коначки
Спасоје Љубинковић
Срета Грујић
Нада Радивојчевић
Јоргованка Митровић
Радинка Симовић
Миља Крнић
В. Мрђа
Светлана Тојић
О. Даутовић
Љиљана Марић
Љ. Милојевић
Милица Мајкић
Јаков Тошић
Јасмина Митић
Љиљана Милијевић
Јасмина Митић
Н. Шевић
Ј. Дрча
О. Мрђа
Мирјана Сајферт
Светлана Пешут
Наташа Косановић
Божица Марчетић
Александра
Милићевић
Анка Мрђа
Светлана
Коварбашић
Александар
Миливојевић
Мара Ћуић
Љиљана Лемајић
Снежана Ковачевић
Иванка Остојић
Мирјана Бобош
Гроздана Улемек
Никола Кошевић

Милосава Јовановић	Стеван Живановић	Бранислав Пејчић
Милорад Тошић	Ана Фијала	Јасмина Михаљ
Ружица Докић	Љиљана Милојевић	Лидија Лукић
Вера Сокић	Коста Поповић	Јелена Дмитровић
Слободан Симоновић	Ружица Пујић	Милан Аџић
Младен Иветић	Нада Зечевић	Мирослав Петковић
Ђорђе Зоркић	Никола Вундук	Наташа Ђурић
Смиља Зјалић	Верица Јефтић	Марија Алфировић
Снежана Поповић	Мира Радић	Слободанка Вуковић
Слободан Лекић	Јулијана Стефановић	Матија Хорватић
Ана Маравић	Мара Кусић	Драгана Данчула
Марко Којић	Слободанка Боснић	Нада Марковић
Јасмина Драгутиновић-	Јелена Симовић	Дина Цветковић
Пешут	Милица Стевановић	Драгана Долинић
Ђурђица Рајић	Татјана Мандић	Александра Гаврић
Брана Палањук	Гордана Кртолица	Даница Лекић
Јелена Живковић	Биљана Радаковић	Татјана Алексов
Бранислав Денчић	Александар Трајковић	Милена Ћаћић
Веселинка Грубор	Радмила Лисинац	Ана Вучић
Марина Вуцеља	Радоман Јовановић	Снежана Петровић
Радица Ребић	Биљана Пуалић	Слободанка
Весна Прибић-	Драгана Леканић	Опарница
Блануша	Татјана Босанчић	Мира Јовић.....
Наталија Стевановић	Милицјана Шкрбић	

Радници школе-данас:

Директор:

Светлана Пешут

Секретар:

Милица Мазинјанин

Шеф рачуноводства:

Јадранка Станковић

Педагог:

Марија Гајић

Логопед:

Дивна Данчула

Наставници српског језика:

Љиљана Лемајић
Александра Милићевић
Наташа Косановић
Драгана Леканић
Јелена Симовић

Наставници енглеског језика:

Јасмина Михаљ
Јелена Дмитривић
Снежана Петровић-од I-IV разреда и помоћник директора
Слободанка Опарница-од I-IV разреда

Наставник руског језика:

Јоргованка Митровић

Наставници немачког језика:

Татјана Алексов
Милена Ћаћић
Мира Јовић

Наставници математике:

Гроздана Улемек
Веселинка Грубор
Дина Цветковић

Наставници физике:

Матија Хорватић
Иванка Остојић

Наставник хемије:

Мара Ћуић

Наставници биологије:

Мирјана Сајферт
Александра Гаврић
Драгана Долинић

Наставници географије:

Александар Миливојевић
Мирослав Петковић

Наставници историје:

Милица Стевановић
Миљана Шкрбић

Наставници ликовне културе:

Божица Марчетић
Јасмина Драгутиновић-Пешут

Наставник музичке културе:

Бранислав Пејчић

Наставници техничког и информатичког образовања:

Крсто Вулић
Радоман Јовановић
Биљана Пуалић

Наставници физичког васпитања:

Никола Вундук
Бранислав Денчић
Даница Лекић

Наставник информатике и рачунарства:

Ана Вучић

Наставници верске наставе:

Радмила Лисинац
Александар Трајковић
Славиша Умићевић

Наставници разредне наставе:

Љиљана Готовац
Анка Мрђа
Брана Палањук
Татјана Мандић
Наталија Стевановић
Слободанка Вуковић
Радица Ребић
Радинка Симовић
Љубинка Радић
Светлана Дамњановић
Јелена Живковић
Драгана Данчула
Слободанка Боснић
Наташа Ђурић
Марија Алфировић
Љиљана Марић
Гордана Кртолица
Весна Прибић-Блануша

Административно-финансијски радници:

Олгица Добић
Тамара Петрушић

Домар:

Драган Арсенов

Ложач:

Драган Станишић

Сервирке:

Катица Трбојевић
Анђа Миленковић
Гордана Мајкић

Спремачице:

Мира Пилџа
Славка Дивић
Снежана Миладиновић
Јасмина Вечерновић
Смиљка Драгојевић
Рада Марковић
Мира Марковић
Маргарета Милинковић

Неке слике колектива ОШ „Петар Кочић“ кроз време

прослава 200 година школе

наставничка екскурзија-Петроварадин

наставничка екскурзија-Крагујевац

наставничка екскурзија-Обедска бара

наставничка екскурзија-Иришки венац

део колектива испред школе

део колектива 2004. године

школа без њих није могла-наше теткице

Причали су нам како је било....

Сава Панковић, наставник руског језика

Испричао нам је о наставничким екскурзијама:

Школа „Петар Кочић“ је наследник и настављач прве и једине српске школе у Инђији основане још крајем XVIII века. Инђија је тада била мало српско село и остала таква још дуго. Доласком већег броја подунавских Шваба у XIX веку постала је место са већинским немачким становништвом. Само црква и школа биле су једине културне институције. Одласком Шваба 1944. године и доласком колониста из разних крајева наше земље, Инђија се нагло ширила, за кратко време отворене су још две основне школе. „Петар Кочић“ је, захваљујући одличној организацији рада, радној дисциплини, великом ентузијазму, те постигнутим резултатима убрзо стекла углед најбоље школе.

У том периоду је међу наставним особљем владало велико другарство, био је здрав колектив.

У сећању су ми посебно остале екскурзије наставника и учитеља на крају школске године. Обишли смо све крајеве наше земље, које сигурно, не бисмо посетили самоиницијативно. Били смо и у неколико суседних земаља.

Екскурзије су имале неки устаљени редослед. Тек што се мало одмакне од Инђије, већ неко започне песму која се одмах прихвата. Певале су се староградске и романсе, а и најновији хитови. Знало се ко ће започети песму и без договора.

На екскурзијама је било веселих и смешних догодовштина, али и незгодних. Ја се сећам једног пограничног инцидента неких наших

колега. Било је то на Планици код скијашке скакаонице. Друштво се растурило на мање групе. Нас 5-6 мушкараца, попели се на врх залетишта и гледали у долину где треба скочити и коментарисали о храбрости. Кад смо силазили ја рекох, пошто сам већ раније био ту, да је иза скакаонице италијанска граница. Бар да сам то раније рекао свима. Сишли смо и са једном групом кренули према Крањској Гори кад одједном грунуше два пуцња из војничке пушке. Нисмо имали појма да је једна група отишла баш према граници. У тој групи било је 4-5 старијих колегиница од педесетак година и три мушкарца. Они су слободно ишли, одједном банули у нашу караулу. То су била она два пуцња. Иако нису нимало личили на особе које би да илегално пређу границу, морали су бити подвргнути одређеној процедури.

Јован Половина, наставник физике

У школу „Петар Кочић“ дошао сам школске 1959/60. године и радио сам до 1998/1999. Извео сам 42 генерације. У овој школи сам радио од првог до последњег радног дана. Када сам дошао, било је релативно мало ученика, па сам свима предавао физику и хемију. Једно време сам чак радио у две смене и имао 40 часова недељно.

Сећам се да је наша школа добила име „Петар Кочић“ на предлог тадашњег директора Милована Његована, који је био из краја где је рођен Петар Кочић. Ми, чланови тадашњег колектива, прихватили смо тај предлог и од те 1960. године 22. март се слави као Дан школе.

У току рада у школи, највише сам се обрадовао 1971. године када је школа дограђена и када је добила кабинете физике, хемије и биологије, радионицу за техничко и фискултурну салу. Тада смо постали права школа јер смо добили услове за рад. Имати свој кабинет, било је све што сам желео. Кабинет сам опремио потребним прибором. Сматрали су га једним од најбоље опремљених и зато су код мене одржавана саветовања, огледна предавања и вежбе. На општинским такмичењима моји ученици су освајали прва места и редовно су учествовали на првенству Војводине и савезном такмичењу.

Ученици су били заинтересовани за мој предмет. Огледе које сам изводио са електростатичком машином ученици су звали „Сребрна крила“ или „Плави оркестар“. Бивши ученици су ме за рођендан изненадили направивши подијум на који се ставља радни сто и тако је омогућено да сви ученици прате извођење огледа.

Осим што сам предавао, основао сам и стрељачку секцију 1966. године. Направио сам модерну стрељану која и дан-данас постоји у склопу фискултурне сале.

На питање како бити добар наставник, не могу да дам неки рецепт. То је врло тешка и одговорна обавеза. Деца треба да осете да их цените и поштујете и да сте правични.

Има великих фамилија у којима сам свима предавао и када се сретнем са више генерација лепо се испоздрављамо. Обично ме питају ко је био бољи, а ја нећу никог да увредим. Кажем-сви су били златни.

Ја и сада радим са децом јер водим стрељачку секцију „Младост“, а у свако доба спреман сам да прихватим и рад у настави. Волео бих да се то деси и да ученици виде како се некада предавала физика у кабинету школе.

Остало је још нешто што сам урадио, а то је организовање ђачког растанка на Стражилову за ученике који су завршили осми разред. То је било интересно јер су ученици и наставници учествовали у спремању роштиља. За ово славље родитељи нису морали да купују специјалне хаљине, ципеле и одела јер су ишли на излет као и сваки дан у школу.

Нада Живковић-Јелача, учитељица

Давне 1963. године почела сам да радим у Основној школи „Петар Кочић“ у Љукову, заједно са мужем, у комбинованом одељењу, по два разреда. Он се убрзо разболео и умро, а ја сам наставила рад у истој школи све до пензије.

Кроз школу је „прошло“ петнаестак учитељица. Оне су се мало задржавале и одлазиле у матичну школу у Инђију.

У мојој школи рад је био врло тежак, јер су ми помоћ биле само креде, табле, школске карте и старе рачунаљке са куглицама. Ипак, мени се то свиђало, као и пуцкетање пећи на дрва. Ученици су били врло послушни и вредни и олакшавали ми рад.

Поред наставе имали смо и три до четири приредбе у години, које су ђаци и родитељи обожавали, па је учионица била препуна када су се одржавале.

Сваког лета сам водила ученике на море да бих и тада била са њима. Моја љубав према ученицима била је несебична.

Поред рада у школи и бриге за своје троје деце бавила сам се и друштвено-политичким радом. Била сам члан друштвено-политичких организација, а некад и председник истих.

За свој рад добила сам Орден рада од Председништва СФРЈ. Поред наведеног, играла сам и шах и основала шаховски клуб у свом месту Љукову.

Моја школа је данас мало променила изглед, али је мени увек драга јер у њој раде моје ученице, као и учитељице којима сам била ментор и свима сам им усадила љубав за учитељски позив.

Ана Вукајловић, наставница српског језика

Сећања

Била сам осам година ученик ове школе и радила у овој школи четрдесет и једну годину.

За тај период било је много лепих тренутака и доживљаја вредних сећања.

Ипак, издвојила бих само два за мене веома важна.

Први се десио прве године мог рада. Био је исправак писменог задатка из српског језика. Сваки рад сам прокоментарисала, или да бих похвалила, или упозорила на неке неправилности.

Када сам поделила свеске, један ученик ми је пришао и замолио да му прочитам оно што сам написала. Узела сам свеску и прочитала ученику. Писало је: „Пиши читкије“. Поцрвенела сам, али истог тренутка сам научила важну лекцију. Оно што тражиш од других, и сам мораш дати, додала бих искрено.

Друго сећање односи се на прославу 200 година наше школе. Главни гости су били ћерка Петра Кочића, Душица Кочић-Павић и њен син Петар, односно унук Петра Кочића.

Била сам узбуђена и узнемирена, можда чак и уплашена, како се понашати, шта причати... Међутим, све је било лако, једноставно јер је Душица Кочић-Павић била пријатна, непосредна особа са којом си могао да причаш без проблема о чему си желео.

У једном тренутку ми је рекла како се диви просветним радницима јер је на њима велика одговорност које многи нису свесни.

То сам упамтила као важну лекцију и трудила се да је никад не заборавим.

Србинка Панковић, наставница српског језика

Добитница Октобарске награде за постигнуте резултате у образовно-васпитној делатности

Све може да стане у једну реч – РАДОСТ.

Банат, одакле сам дошла, није далеко, али без иког познатог је предалеко. За почетак је школа постала мој род рођени. Временом, с бројем генерација, сродство се ширило.

Када сам дипломом просветара у рукама кренете у непознато, онда сте добили кључ за занимљиво, неочекивано, узбудљиво и никад исто.

Ако 40 година рада може да стане у једну реч, онда је то радост. За оно што сте охрабрили многе, оследили им књигу, пронашли у њима златне жице и подстакли да развијају свој дар. Радост што сте дочекали да ваши ђаци буду и ваши прави пријатељи и верне колеге.

Готово да нема занимања где нема моје својте, од судија, фармацеута, професора, сликара, песника, лекара, инжењера,... а пре свега су то вредни, добри и поштени људи. Радост, да је прве кораке начинио код вас неко, попут светски успешног редитеља Никите Миливојевића.

Основно осећање је та устрепталост у припремању академија сваке године. Усхићењу при присуствовању признањима и наградама за литерарно стваралаштво, а скоро да није било конкурса на широком простору Југославије где нисмо учествовали и били награђивани. Поносна сам што су родитељи и ђаци од учионице сачинили изузетно лепо уређену „библиотеку“.

Велики колектив, у коме је било десет брачних парова, био је веома слојан. Вероватно се та породична атмосфера преносила и у колектив. Колеге су се међусобно и приватно дружиле, поштовале и волеле што је резултирало великом угледу школе. Поштовао се туђ успех који је некад и исход "манијачког" рада.

Пошто сам била позната као велика циција за губљење часова, а углавном сам била здрава, ђаци су се шалили са мном (јер су присност, непосредност и приврженост увек били присутни): „Па добро, наставнице, када ћете се Ви једном разболети, па да мало губимо часове?“. Све је то пропратио смех.

Под кровом „Петар Кочић“ школе станује готово цео мој радни век, елан, снага, младост, сва срећа, успеси, приватна догађања, школовање деце, чак и је и унука, понос бакин, ђак моје школе.

Да ли је позив изабрао мене, или ја њега, не знам, али радост је да сам радила у расаднику најегзотичнијег цвећа, волела оно што радим и радила оно што волим.

Имала сам среће у животу да радим у изузетном колективу са враголастим, али послушним и паметним ђацима са захвалним родитељима који су и последњи радни дан учинили незаборавним испраћајући ме стазом посутом латицама ружа.

Душанка Иветић, учитељица

Моја сећања...

1. део-као ученица

Основну школу од првог до четвртог разреда похађала сам у згради данашње школе "Душан Јерковић" (некада Немачка школа).

Године 1950. прелазим у пети разред школе Осмољетка број 1. Претходне генерације су у тој истој згради похађале нижу гимназију. Први директор нам је био Живко Пуцаревић, а касније Петар Мирић. Сликарка Злата Ранковић предавала нам је ликовно васпитање и била разредни старешина.

Наставница Наталија Ковачевић често нас је водила на излет у Леје и село Моја Воља (Јарковци).

Велике екскурзије су биле у седмом и осмом разреду (Сарајево, Скопље). Целу ноћ бисмо путовали возом и нашим доласком добијали бисмо смештај у учионици неке школе, где бисмо у клупама одспавали, па наставили са обиласком знаменитости.

Од седмог и осмог разреда посећивали бисмо недељом ђачке игранке, организоване у нашој школи уз дежурство наставника Виде Влајнић и Наталије Ковачевић (које су становале у приземљу школе-данашња школска кухиња). У осмом разреду разредни ми је био Ратко Цветковић. Те 1954. године се сви радо сећамо, јер смо добили праве фискултурне справе и реквизите. На час физичког смо морали трком стићи у фискултурни дом (сада Културни центар).

Омиљено место окупљања ученика било је код бунара у школском дворишту. Кофом смо сами извлачили воду, а када смо се фотографисали, то је увек било поред бунара.

2. део-као учитељица

Прву годину рада провела сам у Босни и Херцеговини, општина Гламоч. Од 1960. године сам у школи „Петар Кочић“ и ту сам провела 34 године (до пензије 1994. године).

Пре подне су радили виши разреди. Због недостатка простора, користиле су се три учионице ШУП-а (шегртска школа), преко пута матичне зграде. Сем сеоских кола (пијачним даном) није било саобраћаја, па се лако са дневником у руци претрчавало на час. Трећа локација учионица била нам је у Новосадској 12. Ту су биле две

учионице за ниже разреде и забавиште. Изградњом Техничке школе били смо „подстанари“ и те школе (3 одељења).

Због недостатка наставног кадра, предавала сам немачки језик свим шестим разредима.

Доградњом школе добили смо кабинетску наставу (физика, хемија, биологија) и фискултурну салу коју смо сви користили. Колектив је био веома хомоген и пун радног елана. Годишње се организовала наставничка екскурзија у сврху едукације наставника.

Остаће ми у сећању дружења за Дан школе (22. март), другарске вечери, прославе ђачког растанка на Стражилову, весели колега Браца Лаза (Слободан Радивојевић Сремац, сликар).

Школа је добитник великих признања за остварене резултате ученика и наставника, а међу њима највише признања имао је Јован Половина који је украсио школу дипломама и пехарима.

Највећу афирмацију школа је доживела за време директора Бошка Вуксана и помоћника директора Радмиле Меденице.

Чика Воја и тетка Боса, домар и спремачица (брачни пар)

Многе генерације памте чика Воју и тетку Босу

Чика Воја нам је испричао да је почео да ради као домар у нашој школи 1965. године, а 1966. му се придружила његова жена Боса. Сећа се да је тада у колективу било око 25 радника, од тога четири спремачице и један домар. Било је 12 учионица и у њима пећи „краљице“ које је чика Воја ложио. Убрзо се прави котао и разводи грејање.

Седамдесетих година учионице су биле чистије јер је било обавезно изување и ношење униформи. И чика Воја се сећа слављења матуре на Стражилову јер је и он у томе учествовао.

Осамдесетих година чика Воја и тетка Боса се усељавају у кућицу у дворишту школе. Посао му је тада постао много лакши, а школа постала његов живот. Нису му тешко падала дуга дежурства. Први је улазио у школу, а последњи излазио из ње.

Волео је да игра шах, највише са Савом Панковићем, док су Србинка и Боса доносиле кифлице и колаче, а кад претерају, терале их кућама.

Чим звоно означи почетак распуста, за њега је онда почињао посао. Требало је премазати подове, што је било физички тешко, оспособити све клупе и столове, окречити учионице. Често су му помагали синови и њихови другари. На годишњи одмор је ишао само пар дана, а често ни доручак није довршавао због обавеза.

Каже да му је данас најтеже кад прође поред кућице и присети се колико је сретан био са својим Босом и својим синовима у тој школској кућици.

Најстарији ученици

- Јован Обрадов (1919)
- Катарина Обрадов (1921)
- Живко Обрадов (1925)
- Лазар Ковачевић (1925)
- Милица Божић (1925)
- Ангелина Ћурчић (1925)
- Божа Петровић (1925)
- Ђорђе Девић (1929)
- Александар Михајловић (1931)
- Драгица Шобић (1931)
- Душан Пешут (1931)
- Живојин Лучић (1931)
- Томислав Ђорђевић (1931)
- Никола Димитров (1931)
- Александар Меденица (1931)
- Јован Суботић (1932)

Они још увек у својим мислима чувају сећање на некадашње школске дане. Све лепо живи у њиховим душама. Понекад се сретну и размене своје приче. Посетили смо их, разговарали с њима и забележили њихове успомене.